

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. V.**, zastoupeného JUDr. Jindřichem Josefem, advokátem se sídlem Pražská 43, Plzeň 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2004, čj. OAM-6160/VL-19-P11-2003, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 101/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2005, č. j. 60 Az 101/2004 - 86,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jindřicha Josefa **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2004, čj. OAM-6160/VL-19-P11-2003, nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byly důvodem žádosti žalobce o udělení azylu jeho potíže s policisty, kteří jej měli zatknout, dovézt na stanici a zbít za to, že se ironicky vyjadřoval o prezidentovi a že měl v autě vylepenou nálepku „Území svobodné od Lukašismu“. Po propuštění za žalobcem chodil do jeho autodílny policista a vyžadoval opravy zdarma. Žalovaný neoznačil vylepení

samolepky v autě a vyjádření se o prezidentovi za natolik zásadní, opakované a intenzivní jednání, jež by mohlo směřovat k uplatnění politických práv a svobod. Žalobce nebyl nikde organizován, nevystupoval veřejně proti politickému zřízení, ani se jinak politicky neangažoval. Nebyl tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný rovněž neshledal pronásledování žalobce z některého z důvodů předpokládaných § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť požadavek na bezplatné opravy auta byl podle žalovaného spíše nezákonným obohacením ze strany policisty. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i k neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2005, č. j. 60 Az 101/2004 - 86, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud ve svém rozhodnutí obsáhle zreprodukoval celý průběh řízení o udělení azylu a ztotožnil se se žalovaným, že žalobce své politické přesvědčení žádným zásadním způsobem neprezentoval, nelze tudíž předpokládat, že by v té souvislosti byl nějak postižen. Soud ve shodě s názorem žalovaného doplnil, že problémy žalobce jsou jistě vyvolány neuspokojivým stavem v Bělorusku, nemají však žádnou spojitost s politickými projevy žalobce, které jsou relevantní z pohledu zákona o azylu. Soud dále shledal zákonným i rozhodnutí o neudělení azylu za účelem sloučení rodiny a o neudělení humanitárního azylu a v souladu se žalovaným uvedl, že u žalobce nebyl dán žádný zákonný důvod pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ostatně podle soudu nelze pominout fakt, že žalobce v roce 2003 bez problémů vycestoval do Běloruska na dobu deseti dnů na pohřeb dědečka své manželky. Soud dále neshledal ani vady správního řízení a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že je v zemi původu ohrožen na životě, neboť byl zbit policisty pro svůj politický postoj; nadále mu je policisty vyhrožováno a nemá se kam obrátit o pomoc, neboť země původu takové jednání trpí a podporuje je. Stěžovatel je přesvědčen i o splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu a poukázal na zákaz mučení vyjádřený v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel dále odkázal i na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2005, č. j. 60 Az 101/2004 - 86, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele v průběhu řízení o udělení azylu; podle žalovaného byly všechny kasační námitky stěžovatele již vypořádány v předcházejících řízeních. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jde tedy o stěžovatelem tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající

v nesprávném posouzení právní otázky. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel tvrdí, že je v zemi původu ohrožen na životě z důvodu pronásledování ze strany policistů pro své politické postoje. S touto skutečností se však již řádně vypořádal žalovaný i krajský soud, kteří dospěli k závěru, že jednání žalobce spočívající ve vylepení protirežimní samolepky v autě a jeho veřejně neprezentovaný postoj k režimu nejsou důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu není možné ve skutečnosti, že policista požadoval po žalobci bezplatné opravy automobilu, spatřovat pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud jde o přesvědčení žalobce, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, pak je zapotřebí ztotožnit se s krajským soudem v tom, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a rozhoduje se o něm v režimu tzv. správního uvážení. Správní uvážení pak správní soudy v souladu s § 78 odst. 1 větou druhou s. ř. s. přezkoumávají pouze z hledisek toho, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. V daném případě krajský soud takové pochybení neshledal, když žalovaný posoudil celou osobní situaci žalobce a přihlédl i k jeho problémům s prostatou, neshledal však v těchto skutečnostech důvody pro udělení humanitárního azylu; s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Obecné odkazy žalobce na mezinárodněprávní dokumenty nejsou v dané věci právně relevantní. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 1 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006; celkem tedy odměna advokáta činí 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu